

Nem rendelkezünk módszer felett, mellyel Isten segítségét megnyerhetnők, vele érintkezésbe léphetnénk. Jóllehet könyvekben írnak módszerekről: miképpen tesztek szert a magasabb világ ismeretére? azonban itt feljebb jutni nem lehet. Mert igazán fenn Isten van egyedül, s hozzá pedig út nem vezet. Az az Isten, akihez utak vezetnek, akit módszerekkel meg lehet nyerni, ki lehet kényszeríteni, bálvány. Az egyetlen út az, amit a zsoltaíró mutat: a mélységből kiáltok hozzád Uram, hallgasd meg az én könyörgésemet. Istenem, nem tehetem meg nálad nélkül, jöjj hozzám, hogy hozzád mehessek.

Miért nem mehetünk magunktól Istenhez? Mert közte és közöttünk van valami, amit nem lehet félretenni: a bűn. Ez az a zár az ablakon, mit kinyitni nem tudunk. Azt sem tudjuk mi jóvá tenni, hogy engedetlenségünkkel, hűtlenségünkkel, feledékenységünkkel Isten ellen vétkeztünk. Annyira nem, mint ahogy az adós nem szakíthatja szét és nem semmisítheti meg az adóslevelet — ezt csak a hívő teheti meg — éppen ilyen kevés hatalmunk van Isten ellen elkövetett bűneink felett. Ha azt mondjuk, Isten nem veszi ezt olyan szigorúan, ezzel letagadjuk Isten komolyságát. Istennel nem lehet csúfolódní. Amit vet az ember, azt aratja. Istennél a bűn nem évül el. Ha a bűn, ítélet és kárhozat szavait régen megsemmisítettük, mert modern világunkhoz nem találunk, Isten keveset törődik szellemi divatunkkal. Amit nekünk a mi Urunk Jézus Krisztusban az ítéletről megmondott, az ma is érvényben van. Isten szava megáll örökké. Isten ma is szent Isten.

Ha azonban csak ezt tudjuk Istenről, elvesztünk. Mert „kicsoda állhat meg Uram, ha a bűnöket számontartod?” Ez az íge nemcsak a szent, hanem az irgalmas és kegyelmes Istenről is beszél, aki a bűnöket megbocsátja. De nem abban az értelemben, mintha az ítélet szörnyű tévedés volna, amelyből, hála és dicséret érte Istennek, már kiszabadultunk. Isten megbocsátásáról igazán csak az tud, aki igazán fél az ítélettől is. Az isteni megbocsátás nem magától értetődő dolog, amelyet számlánkon egyszerűen javunkra írhatunk. Ez félelmes könyvelmőség. Isten ez esetben nem lenne Isten, hanem csak „papa”, amilyenből elég sok van a világon.

Isten megbocsátását, szuverén megkegyelmező jogát egyszerűen hatalmunkba kerítettük. Isten komolyságát megszüntettük. Isten szeretetét lealjasítottuk, utcai nótát csináltunk belőle.

Egészen komolyan hiszem, hogy egyházunkban addig nem lesz jobb az élet, amíg Isten komolyságát ismét nem kezdjük hatalmasan hirdetni, amíg az emberek komolyan nem számolnak azzal a lehetőséggel és nem borzadnak meg attól a gondolatától, hogy ők elveszhetnek.

Ez azonban nem áll ellentétben azzal, ha azt mondjuk, hogy az egész szentírás főszava: a megbocsátás szava. Hogy mi a víz, igazán csak az tudja, aki már-már eleped a szomjúságtól, hogy mi a megbocsátás, csak az ismeri, aki fél az Isten ítéletétől. Az a fiatal ember, aki gyermekségétől kezdve mindent megkapott, amit kívánt, nem tudja, mi a kenyér, éppen úgy: aki előre számít Isten szeretetére és megbocsátására, nem tudja, mi a megbocsátás. Erővel magáévá tette ezeket; nem fél az Istentől.

Ezért mondja a zsoltaíró: nálad van a bocsánat, hogy féljenek téged. Ezzel mind a kettőt megmondja. Isten bizonyára megbocsát. Ezzel az vigasztalhatja magát, aki a mélységből kiált hozzá; aki kétségbeesett szívvel kopog és kiált azon az ablakon: Uram hallgasd meg az én könyörgésem szavát, nálad nélkül semmit sem tehetek, ne vess el a te orcád előtt, csak az hallhatja meg, hogy Isten megbocsát. Szétszakítja az adóslevelet. Félreteszi, ami közted és közötté van. Ime ezt adta Isten a Jézus Krisztusban, ezt tette meg Jézus Krisztus által. Azt akarja, hogy övé légy. Ezt, mert kegyelmes és irgalmas az Úr, türelmes és nagy az ő jósága. Hallod, bűneidet megbocsátotta. Nem egy gyarló pap, Isten mondja ezt neked. Igaz ez, Isten szeretet.

De nála van a bocsánat, „hogy féljenek téged.” Meghökkenünk a szavak különös összeállításán. Szeretnők a zsoltaírót kikorrigálni, mintha hiba csúszott volna szavaiba. Így kelene talán: nálad van a bocsánat, hogy szeressenek téged. A zsoltaíró azonban tudja, mit beszél. Nálad van a bocsánat. Nem rendelkezem felette, csupán kérhetem. Ez csakugyan nem magától értetődő. Vagy érthető, hogy Isten veled és velem így bánik? Nem Isten kimondhatatlan nagy kegyelme ez? Lásd, a megbocsátás szava akkor érvényes rád is, ha észreveszed ezt a kimondhatatlan kegyelmet és tudod, hogy mindez másképpen is történhetett volna.

Aki hisz, az epedve várja Isten üdvösségét. Fájdalmasan, kényszerítőleg, de nem aggodalommal, mert biztos, hogy jön